

Arrest

**nr. 93 731 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X van Belgische nationaliteit op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2008 wordt verzoeker aangehouden omwille van drugsfeiten. Een bevel om het grondgebied te verlaten wordt aan verzoeker betekend.

Verzoeker wordt op 29 oktober 2008 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van vijf jaar voor hetgeen de twintig maanden overschrijdt, wegens verdovende middelen (bezit en aanzetten tot gebruik).

Verzoeker wordt op 11 februari 2009 in vrijheid gesteld en op 4 maart 2009 gerepatrieerd naar Marokko.

Op 16 april 2009 dient verzoeker een eerste visumaanvraag in met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Dit visum wordt op 3 juni 2009 geweigerd omwille van de openbare orde.

Op 3 juli 2009 stelt verzoeker beroep in tegen de beslissing tot weigering tot afgifte van visum. Op 27 oktober 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep bij arrest nr. 33.263.

Op 12 augustus 2009 huwt verzoeker te Marokko met de Belgische E.H.N.. Op 10 april 2010 wordt uit dit huwelijk een kind geboren, E.A.A., eveneens van Belgische nationaliteit.

Op 24 september 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het bekomen van een visum in kader van gezinshereniging. Dit visum wordt geweigerd op 1 april 2010.

Op 16 juli 2010 komt verzoeker op illegale wijze België binnen. Diezelfde dag tekent hij een aankomstverklaring. Op 16 juli 2010 dient verzoeker eveneens een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter), als echtgenoot van de Belgische E.H.N. Op 23 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen op 29 november 2010 bij arrest nr. 51.831.

Op 4 oktober 2011 doet verzoeker een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als vader van een Belgisch kind.

Op 16 februari 2012 wordt verzoeker voor de tweede maal vader van een Belgisch kind.

Op 3 april 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing wordt op 23 mei 2012 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.10.2011 werd ingediend door E. A. , D.,

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd.

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd op 29.10.2008 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar voor hetgene de 20 maanden overschrijdt, voor verdovende middelen.

Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling geleid hebben, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. Gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten wordt het persoonlijk gedrag van betrokkene beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en primeert het persoonlijke belang hier niet langer boven het algemeen belang.

Bovendien deed betrokkene voorheen reeds een visumaanvraag die eveneens werd geweigerd omwille van openbare orde:

'Considérant que le 29/10/2008, E.A.D. °19/08/1976 de nationalité marocaine, a été condamné par le Tribunal correctionnel de Bruxelles a 30 mois d'emprisonnement (avec sursis de 5 ans pour ce qui excède 20 mois) de chef de stupéfiants a savoir le détention illicite et avoir facilité ou incité l'usage à autrui.

Il est libéré le 11/02/2009 de la prison de Saint-Gilles afin d'être mis à la disposition de l'office des étrangers en vue de son rapatriement;

Le 04/03/2009, il est rapatrié sous escorte;

Considérant dès lors, que par son comportement personnel l'intéressé constitue une menace pour l'ordre public;

Considérant que cette menace est telle que ses intérêts familiaux et personnels ne peuvent en l'espèce prévaloir sur la sauvegarde de l'ordre public;

Le requérant ne peut se prévaloir des dispositions concernant le 'regroupement familial' prévues à l'article 40 ter de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ce conformément à l'article 43 de la loi précitée.

Dès lors, la demande de visa est rejetée.

En plus, il ressort du dossier administratif qu'une enquête auprès du parquet du Procureur du Roi d'Anvers est en cours concernant la reconnaissance du mariage (enquête mariage blanc).

Pour le secrétaire d'Etat, signé : A.H., Attaché. '

Betrokkene kwam na deze weigering op een illegale manier het land binnen om zo een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Omwille van bovenvermelde feiten wordt het recht op verblijf aan betrokken geweigerd

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient ambtshalve te wijzen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die stelt dat "De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang." Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijke karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreekse karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 waarbij verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name verzoeker en niet op zijn kind. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft het kind van verzoeker niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing namens hem aan te vechten (RvS 19 augustus, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Het kind van verzoeker heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring namens hem in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is. Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld namens het kind van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 62 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

2.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

2.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 03.04.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2.1.3. Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; [...]”

2.1.4. In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

“[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. 1-11, point 24). [...]” (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

2.1.5. Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

2.1.6. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw

Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

2.1.7. In casu is de bestreden beslissing van 3 april 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat een essentieel en uitermate[^] relevant gegeven - met name dat verzoeker gehuwd is met een Belgische onderdaan, dat hij met diens Belgische partner samenwoont en dat hij met diens partner thans 2 Belgische kinderen heeft - NIET in overweging werd genomen om tot de bestreden beslissing (bijlage 20 d.d. 03.04.2012) te komen, terwijl een dergelijk essentieel gegeven door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

2.1.8. In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 29 oktober 2008. De beslissing van verwerende partij dateert van 3 april 2012, dit is bijna 4jaar na de veroordeling. Het is immers zo dat uit het administratief dossier de volledige tekst van de strafrechtelijke veroordeling niet terug te vinden is. Het is immers op basis van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker "ongewenst" zou zijn in België, terwijl de veroordeling van verzoeker - op basis waarvan men de bestreden beslissing baseert - NIET in het administratief dossier terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dan zijn wettigheidstoezicht niet ten volle uitoefenen en kan zich dus niet vergewissen van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.1.9. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

2.1.10. Verzoeker is sinds zijn strafrechtelijke veroordeling in oktober 2008 verder gegaan met zijn leven. Hij heeft zijn Belgische partner gemist en wou zijn kind zien en opvoeden. Verzoeker is zelfs vader geworden van een tweede Belgisch kind op 16.02.2012. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk belang niet primeert zonder maar een deftige afweging te maken van wat juist deze privé-belangen van verzoeker zijn. In casu betreft dit het huwelijk van verzoeker met een Belgische onderdaan en het feit dat verzoeker op 10 april 2010 vader is geworden van een Belgisch kind voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is. Minstens had de verwerende partij deze elementen in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd. Verder heeft verwerende partij geen rekening gehouden het gegeven dat verzoeker voor een tweede maal vader ging worden en dus het gezin uitgebreid werd.

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen. De bestreden beslissing stelt enkel het volgende:

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid: persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd op 29.10.2008 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar voor hetgene de 20 maanden overschrijdt, voor verdovende middelen.

Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling geleid hebben, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. Gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten wordt het persoonlijk gedrag van betrokkene beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en primeert het persoonlijke belang hier niet langer boven het algemeen belang.

Kortom samengevat steunt de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de mogelijke neiging om een gedrag in de toekomst te handhaven;
- de nabijheid van de veroordeling in de tijd;
- de ernst van de feiten;

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij zijn tijd heeft gezeten en nu zijn gezin wil vervoegen en voor zijn zoon, dochter en echtgenote wil zorgen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een blanco strafregister heeft in Marokko (stuk 11). Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Belgische/ Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem). Bovendien blijkt uit het administratief dossier geenszins dat de voordelen (cf. het uitstel) dat verzoeker werd verleend door de gerechtelijke diensten zou zijn herroepen. Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende. Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier.

De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.

2.1.11. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 en zegt dat hij een actueel gevaar moet vormen voor de openbare orde. De beslissing is onzorgvuldig, onredelijk en slecht gemotiveerd. In de beslissing gaat men volledig voorbij aan het feit dat verzoeker gehuwd is en twee kinderen heeft. Het persoonlijk belang werd niet in aanmerking genomen. De beslissing dateert van 4 jaar na zijn veroordeling. Verzoeker is sindsdien niet meer in aanraking gekomen met de ordediensten. De veroordeling is niet in het administratief dossier terug te vinden. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn. Verzoeker heeft een blanco strafregister in Marokko. Hij staat ook niet als ongewenst geseind in België of de EU. Een hypothetische toekomstige dreiging volstaat niet. De concrete feitelijke gegevens werden niet voldoende bekeken. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 3 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, daar hij op 29 oktober 2008 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hij kreeg 30 maanden cel, met uitstel voor 5 jaar voor hetgeen de 20 maanden overschrijdt.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat hij veroordeeld is geweest voor deze zwaarwichtige drugsfeiten. De veroordeling als dusdanig wordt door verzoeker \ niet in twijfel getrokken, noch ter discussie gesteld. Verzoeker kan ook niet ontkennen dat de inbreuken waarvoor hij veroordeeld werd bijzonder zwaarwichtig zijn, en bijzonder storend voor de openbare orde en veiligheid.

De veroordeling dateert van 4 jaar geleden. In de beslissing wordt daarom terecht gesteld dat de feiten nabij in de tijd zijn, en bovendien bijzonder ernstig zijn. Het privébelang kan in casu niet primeren op het algemene belang.

Er wordt in de beslissing ook verwezen naar de visumaanvraag die negatief werd afgesloten voor verzoeker.

Verzoeker heeft deze weigeringsbeslissing echter totaal naast zich neergelegd, en is dan maar illegaal het land binnengekomen. Ook uit deze gedraging blijkt dat verzoeker absoluut niet de intentie heeft om zich aan regels en wetten te houden, en er de voorkeur aan geeft om zich te nestelen in de illegaliteit.

Dat verzoeker na zijn veroordeling niet meer in aanraking is gekomen met de ordediensten, is dan ook niet relevant, nog minder dat hij in Marokko een blanco strafregister heeft.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing onredelijk is, gezien de zware feiten waarvoor hij in een recent verleden veroordeeld werd. Zijn recente beslissing om in weerwil van zijn visumweigering toch op illegale wijze het land binnen te komen, pleit in deze context niet in verzoekers voordeel. Verzoeker heeft met zijn argumentatie niet aangetoond dat het onredelijk is dat hij nog steeds gezien wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

"Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1990. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling."

(R.V.V., nr. 11096, 9 mei 2008)

Uit niets dat verzoeker aanbrengt blijkt bovendien dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn.

Er werd namelijk verwezen naar gebeurde feiten en omstandigheden, die door verzoeker niet worden ontkend. Dat de veroordeling door de Correctionele Rechtbank niet werd opgenomen in het administratieve dossier, maakt niet dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker ontkent de feiten en de veroordeling immers niet, en geeft niet aan dat de beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de gekregen veroordeling in het verleden. Dat verzoeker een vrouw en 2 kinderen heeft, is in deze context niet relevant.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v. St. , nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet gegrond."

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De bestreden beslissing weigert het recht op verblijf aan verzoeker om redenen van openbare of nationale veiligheid en verwijst hiervoor naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om

mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 27.2 van richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I van titel II die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Dit geldt onder meer voor bovenvermeld artikel 43 van de Vreemdelingenwet

3.5. Het Hof van Justitie heeft meermaals bevestigd dat, volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221, die opgegaan is in de bovenvermelde Burgerschapsrichtlijn, maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene moeten berusten. Vaste rechtspraak van het Hof luidt dan ook “(...) vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.”

(Zie HvJ 27 oktober 1997, nr. C-30/77, Bouchereau, pt. 28; HvJ 19 januari 1999, C-348/96, Calfa, pt. 24; HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, pt.44; HvJ 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, pt. 33 en HvJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41)

3.6. De bestreden beslissing herhaalt dit beginsel en stelt “Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordeling geleid hebben, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.” De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar de strafrechtelijke veroordeling welke verzoeker in 2008 heeft opgelopen en leidt hieruit af dat uit de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten blijkt dat de verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en dat het persoonlijke belang niet langer primeert boven het algemeen belang.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier en het daarin gevoegde vonnis, blijkt dat verzoeker op 29 oktober 2008 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, met uitstel van 5 jaar voor hetgeen de 20 maanden overschrijdt en dit wegens drugsbezit en dealen van drugs in de periode tussen 1 april 2008 en 29 juni 2008.

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd en werd op 11 februari 2009 in vrijheid gesteld. Op 4 maart 2009 werd hij naar zijn land van herkomst gerepatriëerd.

3.8. Verzoeker ontkent niet dat de gepleegde feiten ernstig zijn, maar voert aan dat de veroordeling dateert van 4 jaar geleden, dat hij een blanco strafregister heeft in Marokko, dat hij niet geseind staat in het SIS, dat nergens blijkt dat het uitstel verleend door de correctionele rechtbank zou zijn herroepen, dat hij in België zijn tijd heeft gezeten, nu zijn gezin wil vervoegen en voor zijn zoon, dochter en echtgenote wil zorgen. De verzoeker meent dat niet langer kan worden gesteld dat zijn persoonlijk gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.9. De verwerende partij meent dat in de beslissing terecht werd geoordeeld dat de feiten nabij zijn in de tijd en bovendien bijzonder ernstig zijn. De verwerende partij meent daarom dat het gegeven “Dat verzoeker na zijn veroordeling niet meer in aanraking is gekomen met de ordediensten, is dan ook niet relevant, nog minder dat hij in Marokko een blanco strafregister heeft”. Voorts stelt de verwerende partij “dat verzoeker een vrouw en 2 kinderen heeft, is in deze context niet relevant.”

3.10. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker na zijn veroordeling nog andere criminele feiten heeft gepleegd, met de ordediensten in aanraking is gekomen of latere veroordelingen heeft opgelopen.

Het is enkel op basis van deze veroordeling uit 2008, inmiddels vier jaar geleden, dat de gemachtigde uit de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten afleidt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

3.11. De verwerende partij stipt aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de visumaanvraag die negatief werd afgesloten voor verzoeker. De Raad stelt echter vast dat de afwijzing van deze visumaanvraag dateert van 1 april 2010, en dus dateert van ruim twee jaar voor de bestreden beslissing. De beoordeling die heden gemaakt wordt over het persoonlijke gedrag hoeft niet noodzakelijk dezelfde te zijn als de beoordeling die twee jaar eerder werd gemaakt.

Immers, een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordeling geleid hebben, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, houdt dit ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. (zie HvJ 22 mei 2012, nr. C-348/09, P.I.) Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter niet op concrete wijze dat verzoeker na zijn veroordeling in 2008 noch na zijn visumaanvraag een persoonlijk gedrag heeft gehandhaafd dat een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.12. De verwerende partij merkt op dat verzoeker illegaal het grondgebied is binnengekomen, wat een gegeven is dat door verzoeker niet wordt betwist, evenwel maakt verzoeker duidelijk dat hij zijn gezin miste en zijn kind wilde opvoeden.

De verwerende partij stelt daaromtrent dat *“Ook uit deze gedraging blijkt dat verzoeker absoluut niet de intentie heeft om zich aan regels en wetten te houden, en er de voorkeur aan geeft om zich te nestelen in de illegaliteit.(...) Zijn recente beslissing om in weervil van zijn visumweigering toch op illegale wijze het land binnen te komen, pleit in deze context niet in verzoekers voordeel.”*

De Raad stelt vast dat dit een *a posteriori* motivering betreft, die niet in aanmerking kan worden genomen in het kader van het aan de Raad verleende wettigheidsstoezicht.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing slechts melding wordt gemaakt van volgend gegeven *“Betrokkene kwam na deze weigering op een illegale manier het land binnen om zo een aanvraag gezinshereniging in te dienen”*. zonder dat een specifieke beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker aan dit gegeven wordt verbonden. (Zie in de zin HvJ 10 juli 2008, Jipa, nr. C-33/07).

3.13. Het komt de Raad evenwel kennelijk onredelijk voor om enkel uit *“de nabijheid in tijd”* en *“de ernst van de feiten”* van de strafrechtelijke veroordeling uit 2008, af te leiden dat verzoeker vier jaar later nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid vormt, wanneer niet uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker sindsdien andere criminele feiten heeft gepleegd of in aanraking is gekomen met de ordediensten. Waar aldus niet blijkt dat uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling in 2008 hebben geleid, een soortgelijk gedrag werd gehandhaafd in de vier jaren die zijn verlopen na deze veroordeling, kan bezwaarlijk worden gesteld dat heden het persoonlijk gedrag van verzoeker nog een actuele bedreiging vormt van de openbare orde. Zoals artikel 43 van de Vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen.

3.13. Ten overvloede, stelt de Raad vast dat verzoeker getrouwd is met een Belgische vrouw en twee minderjarige Belgische kinderen heeft, wat door de verwerende partij was geweten en niet wordt betwist. Waar de bestreden beslissing verwijst naar de afwijzing inzake de eerdere visumaanvraag die melding maakt van een mogelijk schijnhuwelijk, blijkt uit het administratief dossier dat de procureur des konings in 2009 en 2010 een positief advies gaf m.b.t. de erkenning van het huwelijk.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM) beschermt. (zie HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, pt.47; HvJ 11 juli 2002, C-60/00, Carpenter, punt 41 en HvJ 23 september 2003, C-109/01, Akrich, pt. 58) wat inhoudt dat een evenredigheidstoets dient te gebeuren tussen het algemeen belang en het privé- en gezinsleven van betrokkene, zoals ook in artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de maatregelen om openbare orde in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

De verwerende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat het gegeven dat verzoeker een Belgische echtgenote heeft en inmiddels twee Belgische minderjarige kinderen, niet relevant is.

Gelet op hetgeen wordt vastgesteld in punt 3.13 en gelet het feit dat in de bestreden beslissing louter wordt gesteld dat *“Gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten wordt het persoonlijk gedrag van betrokkene beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en primeert het persoonlijke belang hier niet langer boven het algemeen belang”*, kan de Raad evenwel niet vaststellen dat de evenredigheidstoets, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op een redelijke en zorgvuldige wijze heeft plaats gevonden.

3.14. De materiële motiveringsplicht is geschonden. Het middel van verzoeker is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van de overige drie middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES